

otázku eventuálnu na zločin zavraždenia dieťa podľa § 139 tr. z. (1. prípad tohoto deliktu). Smel-li však súdny zbor porotní dáti porotcům túto otázku, neporušil tým, že jim túto otázku dal, predpis § 320 tr. ř. a nezatížil tým v dôsledku toho rozsudek zmatkom podľa § 344, čís. 6 tr. ř. sťažností v tomto smere uplatňovaným.

Čís. 5262.

Sprenevery sa dopúšťa jednatel' obchodnej spoločnosti, ktorý prevzal spoločenské peniaze pre určitý cieľ, neupotrebil ich však podľa ujednaní spoločníkov, ale bez ich súhlasu s nimi inak naložil a vyúčtovanie odoprel; v takom prípade nemôže ho zbaviť trestnej zodpovednosti poukaz, že ide len o zúčtovací pomer, patriaci na porad práva civilného.

(Rozh. zo dňa 30. marca 1935, Zm III 73/34.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti V. K., obžalovanému zo zločinu sprenevery, po verejnom pojednávaní zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. uplatňuje obžalovaný preto, že na základe zisteného skutkového stavu vraj nie sú dané náležitosti trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu.

Zmätočná sťažnosť je však v tejto časti bezzákladná. Podľa mienky obžalovaného totiž ide tu o zúčtovací pomer medzi nim a ostatnými spoločníkmi, ktorý patrí na porad práva civilného a pred rozhodnutím o ňom nelze rozriešiť otázku sprenevery. Okrem toho mohli vraj údajne poškodení požadovať zúčtovanie len v prípade definitívnej likvidácie spoločnosti (podriadenej pod ustanovenie § 62 obchodného zákona), k tejto likvidácii však vôbec nedošlo, takže bez nej nie je možné ani ustáliť, či bol niektorý a kto zo spoločníkov skutočne poškodený a v akej miere.

Uvedené okolnosti v súdenom prípade nevyučujú skutkovú podstatu sprenevery. Podľa zisteného skutkového stavu obžalovaný bol jednatel'om spoločnosti a bol povinný podľa úmluvy vyzdvihnúť peniaze, o spreneverenie ktorých ide, odovzdať Agrárnej banke na úhradu kúpnej ceny pozemkov spoločnosti pridelených. Keď však obžalovaný prevzal peniaze s tou určitou dispozíciou, bol aj povinný ich upotrebenie na výzvu spoločníkov vyúčtovať a nemal práva s prevzatými peniazmi bez súhlasu spoločníkov iným spôsobom naložiť. Obžalovaný však, ačkoľvek k tomu bol vyzvaný, upotrebenie prevzatých peňazí (a to 100.000 až 105.000 Kč) nevyúčtoval, vyúčtovanie jednoducho odoprel a peniaze bez súhlasu svojich spoločníkov si ponechal pre seba, čím si ich bezprávne privlastnil. Obžalovaný inak v prevedení zmätočnej sťažnosti na dôkaz toho, že jednal s vedomím a so súhlasom spoločníkov, poukazuje na okolnosť, že účtom disponoval spolu s J. U. (druhým členom spoločenstva), taktiež na obsah tak zv. nápravnej smluvy zo dňa 2. februára 1930

s tím, že jeho spoločníci práve v smysle tejto smluvy aj poukázali 135.547 Kč, t. j. 50% kúpnej ceny. Odhliadnúc od toho, že nebolo zistené, že tá čiastka by bola zaplatená na základe dotyčnej nápravnej smluvy, neľze ani z obsahu tejto smluvy ani z ďalšej vyše uvedenej okolnosti uzatvárať, že obžalovaný si ponechal uvedenú čiastku prevzatých peňazí s vedomím a so súhlasom poškodených, a to tým menej, lebo podľa zistenia súdov nižších stolíc obžalovaný využivši dôveru menovaného J. U., predkladal mu poverenie vopred k podpisu in bianco, sám potom vyplnil si v ňom žiadanú čiastku a sám aj peniaze si vyzdvihol, dotyčná nápravná smluva však bola napísaná až vtedy, keď spoločníkom bolo jednanie obžalovaného, najmä jeho odopieranie vyúčtovania nápadné a preto obžalovaný zrejme, aby podozrenie proti sebe odstránil, použil k tomu práve tejto nápravnej smluvy. Nemýlil sa preto vrchný súd, keď — rovnako ako súd prvej stolice — uznal obžalovaného vinným zločinom sprenevery podľa §§ 355 a 356 tr. z.

Čís. 5263.

Uplatňuje-li obžalovaný, jenž byl pro zapálení stodoly a plodin v ní uložených uznán vinným zločinem zhářství podle § 422 tr. z., zmatek podle § 385, čís. 1 b) tr. ř., domáhaje se, aby jeho čin byl kvalifikován jako uvedený zločin jen pokud jde o zničení stodoly, kdežto zničení plodin aby bylo kvalifikováno jako přečin podle § 418 tr. z., usiluje tím o kvalifikaci činu ve svůj neprospěch. Zmateční stížnost jest tudíž podána osobou neoprávněnou.

(Rozh. ze dne 30. března 1935, Zm IV 87/35.)

Nejvyšší soud, přezkoumajv trestní věc proti Š. L., obžalovanému pro zločin zhářství, odmítl zmateční stížnost obžalovaného a obhájce, pokud vytýkala napadenému rozsudku zmatek podle bodu 1 b) § 385 tr. ř.

Z d ů v o d ů:

Věcný zmatek podle bodu 1 b) § 385 tr. ř. uplatňují stěžovatelé námitkou, že porotní soud mylně celý zjištěný čin obžalovaného kvalifikoval jako zločin zhářství podle § 422 tr. z. a že správně jako tento zločin měl býti kvalifikován zjištěný čin pouze pokud jde o zničení stodoly; zničení plodin a obilí však že spadá pod ustanovení § 418 tr. z., poněvadž nejde o větší jich množství ve smyslu zákona, neboť celková způsobená škoda jest jen proto tak vysoká, že byla zapálena i stodola.

Poněvadž stěžovatelé v této námitce výslovně uznávají, že pokud jde o požárem zničenou stodolu, naplňuje čin obžalovaného skutkovou podstatu zločinu zhářství podle § 422 tr. z., domáhají se výtkou uplatňovaného zmatku vlastně takové změny kvalifikace, která by byla v neprospěch obžalovaného, který by podle zmateční stížnosti měl býti uznán vinným vedle zločinu zhářství podle § 422 tr. zák. ještě i přečinem po-